

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7497-7502/2561

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร นาย พ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 118, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 19/1, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 25, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 118, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 117, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 83, ป.ที่ดิน มาตรา 2, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 4, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 6, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 7, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตรักษาความปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 6, พ.ร.บ.ว่าด้วยเขตรักษาความปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. 2478 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 118 บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 117... ต้องระวางโทษปรับโดยคำนวณตามพื้นที่อาคารหรือสิ่งอื่นใดในอัตราน้อยกว่าตารางเมตรละห้าร้อยบาท แต่ไม่เกินตารางเมตรละหนึ่งหมื่นบาท" ดังนี้ ย่อมเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดตามพ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทยฐานนี้จะต้องถูกลงโทษปรับโดยคำนวณตามพื้นที่ของอาคารหรือสิ่งอื่นใดในอัตราน้อยกว่าตารางเมตรละห้าร้อยบาทแต่ไม่เกินตารางเมตรละหนึ่งหมื่นบาท ประกอบกับตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (5) บัญญัติให้ศาลแขวงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างสูงไว้ให้จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อตามฟ้องทั้งหกสำนวนปรากฏว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดในสำนวนที่หนึ่งและที่สองคิดเป็นเนื้อที่ 962 ตารางเมตร และ 210 ตารางเมตร จำเลยที่ 2 กระทำความผิดในสำนวนที่สามคิดเป็นเนื้อที่ 342 ตารางเมตร จำเลยที่ 3 กระทำความผิดในสำนวนที่สี่คิดเป็นเนื้อที่ 399 ตารางเมตร จำเลยที่ 4 กระทำความผิดในสำนวนที่ห้าคิดเป็นเนื้อที่ 418.20 ตารางเมตร และจำเลยที่ 5 กระทำความผิดในสำนวนที่หกคิดเป็นเนื้อที่ 1,251.05 ตารางเมตร ดังนี้จำเลยที่ 1 อาจต้องโทษปรับอย่างสูงเป็นเงิน 9,620,000 บาท และ 2,100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 อาจต้องโทษปรับอย่างสูงเป็นเงิน 3,420,000 บาท, 3,990,000 บาท, 4,182,000 บาท และ 12,510,500 บาท ตามลำดับ จึงเป็นคดีที่มีอัตราโทษปรับเกินอำนาจของศาลแขวงพิจิตร เมื่อการกระทำความผิดของจำเลยทั้งห้าเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แม้ความผิดฐานอื่นตามฟ้องทั้งหกสำนวนของโจทก์จะอยู่ในอำนาจของศาลแขวงพิจิตรหลายบท แต่ความผิดฐานอื่นตามฟ้องทั้งหกสำนวนของโจทก์จะอยู่ในอำนาจของศาลแขวงพิจิตรหลายบท แต่ปรากฏว่าคดีความผิดตาม พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 ทั้งหกสำนวนไม่อยู่ในอำนาจของศาลแขวง เพื่อสะดวกแก่การพิจารณาพิพากษา การที่โจทก์ฟ้อง

คำพิพากษา

คดีทั้งหกสำนวนนี้ต่อศาลจังหวัดพิจิตร และศาลจังหวัดพิจิตรใช้ดุลพินิจรับฟ้องคดีทั้งหกสำนวนไว้พิจารณาและพิพากษาคดีตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา 19/1 ที่เพิ่มเติมใหม่ จึงชอบแล้วคดีทั้งหกสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งหกสำนวนว่า

โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกและสำนวนที่สองว่าจำเลยที่ 1 เรียกจำเลยในสำนวนที่สามว่าจำเลยที่ 2 เรียกจำเลยในสำนวนที่สี่ว่าจำเลยที่ 3 เรียกจำเลยในสำนวนที่ห้าว่าจำเลยที่ 4 และเรียกจำเลยในสำนวนที่หกว่าจำเลยที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117, 118 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362, 83 ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 2, 9, 108 ทวิ พระราชบัญญัติว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ.2478 มาตรา 3, 4, 6, 7 นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3117/2559 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3118/2559 ของศาลชั้นต้นให้จำเลยทั้งห้าและบริวารออกจากที่ดิน กับรื้อถอนอาคารและสิ่งปลูกสร้างอื่น ๆ ออกจากที่ดินพร้อมทำให้ที่ดินอยู่ในสภาพเดิม จำเลยทั้งห้าให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งห้ามีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 117 วรรคหนึ่ง, 118 (เดิม) ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9 (1), (2), (3) (ที่ถูกต้อง (1), (2), (3)), 108 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติว่าด้วยเขตรักษาความปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ.2478 มาตรา 6, 7 (3) ฐานบุกรุกเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อยึดถือการครอบครอง ฐานเข้าไปยึดถือ ก่อสร้าง และทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดิน ที่หิน ที่กรวด ที่ทราย หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอันตรายแก่ทรัพยากรในดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันหรือที่ใช้เพื่อประโยชน์แก่แผ่นดินโดยเฉพาะ ฐานบุกรุกเข้าไปปลูกสร้างโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างลงในบริเวณเขตปลอดภัยในราชการทหารโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานปลูกสร้างอาคารล่วงล้ำเข้าไปเหนือ น้ำ ในน้ำ ใต้ น้ำ ของทะเลในน่านน้ำไทยและชายหาดของทะเลโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเข้าไปยึดถือ ก่อสร้าง และทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดิน ที่หิน ที่กรวด ที่ทราย หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอันตรายแก่ทรัพยากรในดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันหรือที่ใช้เพื่อประโยชน์แก่แผ่นดินโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำเลยที่ 1 จำคุกกระหนงละ 1 ปี และปรับกระหนงละ 10,000 บาท รวม 2 กระหนง เป็นจำคุก 2 ปี และปรับ 20,000 บาท จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 10,000 บาท จำเลยทั้งห้าให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง จำเลยที่ 1 คงจำคุก 1 ปีและปรับ 10,000 บาท จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 คงจำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยทั้งห้าไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยทั้งห้าและบริวารออกไปจากที่ดิน และให้จำเลยที่ 1 รื้อถอนเขื่อนคอนกรีตเรียงหินของรีสอร์ทประเภท 1 ขนาดกว้าง 26 เมตร ยาว 37 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ 962 ตารางเมตร และเขื่อนคอนกรีตเรียงหินของรีสอร์ทประเภท 2 ขนาดกว้าง 25 เมตร ยาว 34 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ 210 ตารางเมตร ให้จำเลยที่ 2 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างอาคารคอนกรีตโดยสร้างร้านอาหารซีฟู้ด พื้นที่ยาว 9 เมตร ยาวประมาณ 38 เมตร คิดเป็นเนื้อที่รื้อกล้า 342 ตารางเมตร ให้จำเลยที่ 3 รื้อถอนอาคารคอนกรีต กว้าง 10.50 เมตร ยาวประมาณ 38 เมตร คิดเป็นเนื้อที่รื้อกล้า 399 ตารางเมตร ให้จำเลยที่ 4 รื้อถอนอาคารคอนกรีต 2 ชั้นกว้าง 20.40 เมตร ยาว 20.50 เมตร และฐานคอนกรีตเสริมเหล็ก กว้าง 9 เมตร ยาว 20.40 เมตร รวมทั้งสิ้น 20.40

เมตร ยาว 29.50 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ 418.20 ตารางเมตร และให้จำเลยที่ 5 รื้อถอนอาคารคอนกรีต 2 หลัง หลังแรก กว้าง 10.70 เมตร ยาว 86.50 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ 925.55 ตารางเมตร และอาคาร หลังที่ 2 กว้าง 10.50 เมตร ยาว 31 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ 325.50 ตารางเมตร รวมเนื้อที่ทั้งสิ้น 1,251.05 ตารางเมตร รวมทั้งสิ่งปลูกสร้างอื่นที่จำเลยทั้งห้าก่อสร้างออกจากที่ดินดังกล่าวพร้อมทั้ง ทำให้ที่ดินอยู่ในสภาพเดิม ส่วนที่โจทก์ขอให้ขับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญา หมายเลขดำที่ 3118/2559 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากศาลมีคำพิพากษาให้รื้อถอนโทษทั้งสองคดี จึงไม่อาจขับโทษจำคุกต่อได้ คำขอจึงให้ยก จำเลยทั้งห้าอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดี สิ่งแวดล้อมพิพากษายืน จำเลยทั้งห้าฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้อง วินิจฉัยตามฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยทั้งห้าว่า ศาลจังหวัดพัทลุงมีคำสั่งรับฟ้องคดีทั้งหกสำนวน ไว้พิจารณาพิพากษามาชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุคดีนี้ พระราชบัญญัติ การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 118 บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 117... ต้องระวาง โทษปรับโดยคำนวณตามพื้นที่อาคารหรือสิ่งใดในอัตราน้อยกว่าตารางเมตรละห้าร้อยบาท แต่ไม่เกินตารางเมตรละหนึ่งหมื่นบาท" ดังนี้ ย่อมเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ การเดินเรือในน่านน้ำไทยฐานนี้จะต้องถูกลงโทษปรับโดยคำนวณตามพื้นที่ของอาคารหรือสิ่งใด ในอัตราน้อยกว่าตารางเมตรละห้าร้อยบาทแต่ไม่เกินตารางเมตรละหนึ่งหมื่นบาทประกอบกับ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (5) บัญญัติให้ศาลแขวงมีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีอาญาซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างสูงไว้ให้จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ ไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อตามฟ้องทั้งหกสำนวนปรากฏว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดในสำนวนที่หนึ่งและสองคิดเป็นเนื้อที่ 962 ตารางเมตร และ 210 ตารางเมตร จำเลยที่ 2 กระทำความผิดในสำนวนที่สามคิดเป็นเนื้อที่ 342 ตารางเมตร จำเลยที่ 3 กระทำความผิดในสำนวนที่สี่คิดเป็นเนื้อที่ 399 ตารางเมตร จำเลยที่ 4 กระทำความผิดในสำนวนที่ ห้าคิดเป็นเนื้อที่ 418.20 ตารางเมตร และจำเลยที่ 5 กระทำความผิดในสำนวนที่หกคิดเป็นเนื้อที่ 1,251.05 ตารางเมตร ดังนี้จำเลยที่ 1 อาจต้องโทษปรับอย่างสูงเป็นเงิน 9,620,000 บาท และ 2,100,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 อาจต้องโทษปรับอย่างสูงเป็นเงิน 3,420,000 บาท, 3,990,000 บาท, 4,182,000 บาท และ 12,510,500 บาท ตามลำดับ จึงเป็นคดีที่มีอัตราโทษปรับ เกินอำนาจของศาลแขวงพัทลุง เมื่อการกระทำความผิดของจำเลยทั้งห้าเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบทแม้ความผิดฐานอื่นตามฟ้องทั้งหกสำนวนของโจทก์จะอยู่ในอำนาจของศาลแขวงพัทลุง แต่ปรากฏว่าคดีความผิดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 ทั้งหกสำนวนไม่ อยู่ในอำนาจของศาลแขวง เพื่อสะดวกแก่การพิจารณาพิพากษา การที่โจทก์ฟ้องคดีทั้งหกสำนวน นี้ต่อศาลจังหวัดพัทลุง และศาลจังหวัดพัทลุงใช้ดุลพินิจรับฟ้องคดีทั้งหกสำนวนไว้พิจารณาและ พิจารณาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา 19/1 ที่เพิ่มเติมใหม่ จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลย ทั้งห้าฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

แก้ว เวศุโร · นิพนธ์ ใจสำราญ · สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7497-7502/2561>